

Paharul oferit generației finale

6 noiembrie 2005

Donald K. Short

Slava creațiunii ieșită din mâinile lui Dumnezeu urma să fie mărită și mai mult prin crearea lui Adam și a Evei după "chipul" Său. Ei erau unici, nu doar "duhuri slujitoare," ci ființe după asemănarea Sa, spre a avea stăpânire asupra pământului. În plus, ei urmau să aibă comuniune cu Dumnezeu față către față. Acest lucru urma să le dezvolte aprecierea față de Creator și să ofere lui Dumnezeu o părtășie care să satisfacă caracteristica predominantă a caracterului Său - dragostea pentru fiecare persoană. Dar planul a fost stricat, lucru care L-a lăsat pe Dumnezeu în situația de a lupta să-l aducă pe om înapoi în poziția originală a comuniunii față către față. El este obligat să facă acest lucru, căci sunt copiii Săi. Măreția acestui plan este prezentată rămășiței în gânduri superbe:

"Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie templul lui Dumnezeu. Întunecată și mândrită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu... Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161)

Dacă omul nu ar fi acceptat să păcătuiască, nu ar fi fost nevoie de un templu în zilele lui Israel. Omul, așa cum a fost creat, ar fi continuat să fie templul lui Dumnezeu, iar comuniunea nu ar fi fost ruptă. Nu ar fi fost nevoie de un mijlocitor. Această înțelegere ne spune cu o forță specială nouă, celor care avem adevărul despre sanctuar/judecată, că atunci când "inima omului devine din nou templul Său," nevoia de mijlocitor va lua sfârșit. Înlocuirea va avea sfârșit, deoarece înlocuirea și desăvârșirea nu se pot împăca. Confruntarea cu eul în lumina crucii va înlătura scuza de a-L ucide pe Dumnezeu. Depravarea inimii omenești va fi expusă, iar omul va accepta să ia loc pe cruce cu Hristos.

Lucrul care a declanșat disperarea de pe Calvar a fost îndepărtarea perdelei dintre natura divină a lui Hristos și natura păcătoasă a omului. Confruntarea dintre păcat și neprihănire este paharul oferit generației finale. Când poporul lui Dumnezeu este dispus să bea acest pahar, atunci va fi gata pentru o întâlnire față către față. Hristos Se va putea ridica să anunțe: "S-a sfârșit." Dar acest lucru nu este posibil până când nu devine realitate, și el nu poate deveni realitate până când rămășița nu înțelege ce este implicat aici. Păcatul necunoscut, vrăjmășia Laodiceei, trebuie descoperit. Dumnezeu a încercat de mii de ani să facă pe poporul Său să înțeleagă acest lucru; iată ce sfat dă El celei de-a șaptea biserici:

"Dumnezeu a căutat să impresioneze pe Israel despre sfințenia caracterului și cerințelor Sale... dar poporul pricepea greu lecția... Din milă pentru slăbiciunea lor, Dumnezeu le-a dat un simbol al prezenței Sale. "Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor." El a descoperit astfel lui Israel, pe care dorea să-l facă locul locuinței Sale, măreția caracterului ideal... Dar ei nu erau capabili, prin ei înșiși, să-l atingă. Scopul pentru care cortul fusese un simbol urma să fie împlinit în Hristos... În toate acestea, Dumnezeu dorea ca poporul Său să vadă scopul Său pentru sufletul omenesc. Același scop a fost prezentat mult mai târziu de apostolul Pavel, vorbind despre Duhul Sfânt: "Nu știți că voi sunteți templul Duhului Sfânt?"... Poporul trebuia să coopereze la pregătirea sanctuarului și a mobilierului din el... Ei trebuiau să coopereze și în pregătirea clădirii spirituale, templul lui Dumnezeu în suflet" (Ed 35-37).

În "mila" Sa, Dumnezeu le-a dat "un simbol," dar el nu era decât un simbol. Adevăratul scop avea de-a face cu sufletul omenesc. Poporul lui Dumnezeu încă nu a cântat cântarea lui Moise și a Mielușelului. Dar este "privilegiul nostru de a ne ridica mai sus și mai sus, către descoperiri și mai clare ale caracterului lui Dumnezeu. Când Moise s-a rugat: "Te rog, lasă-mă să văd slava Ta," Domnul nu l-a certat, ci i-a ascultat rugăciunea... Păcatul este cel care întunecă mintea noastră și ne diminuează percepțiile" (MH 464).

Primind răspuns la acea rugăciune, Moise a fost acoperit de slava lui Dumnezeu. Din "milă" pentru păcătoșenia și nepregătirea poporului de a-și privi în față păcatul necunoscut, Dumnezeu i-a îngăduit lui Moise să-și acopere fața cu un văl, care rămâne până în ziua de astăzi. Nu este o perdea peste Șekina, ca atare, ci un văl peste inima care s-a conformat simbolurilor. Simbolurile au devenit realitate, iar clădirea spirituală pe care dorea Domnul să o construiască, templul Său în sufletul omului, întârzie încă și astăzi.

Dacă rămășița ar putea prinde o frântură din această înaltă și sfântă chemare, fascinația lumii ar dispărea ca fumul. Am înțelege atunci că noi suntem "clădirea lui Dumnezeu," "casa Lui," "templul Său," "adevăratul cort" și că interesul Său profund este pentru templul sufletului omului.

Nici o generație anterioară nu a fost confruntată cu un adevăr de o asemenea magnitudine. Destinul ales de Dumnezeu pentru poporul Său - curățirea și refacerea sanctuarului - așteaptă încă acceptarea lor.